

Het meisje met de zonnebril &

andere verhalen

Het meisje met de zonnebril & andere verhalen

is een project van de leerlingen
Schrijven aan de Podiumacademie Lier.
Met dit boekje willen we inspiratie bieden
aan al wie wil beginnen met schrijven.

Neem dit boekje overal mee naartoe en
geniet van de teksten van de leerlingen
proza!

Beste lezer,

Iedere maandag- en woensdagavond komen we samen om teksten te lezen en te bespreken. Fragmenten uit de wereldliteratuur, maar ook eigen werk, als resultaat van schrijfopdrachten. En het fijne is: je krijgt met je eigen teksten even het gevoel van die grote literaire wereld deel uit te maken. Helemaal ten onrechte is dat niet. Je schrijft, geïnspireerd door grote voorbeelden, met dezelfde letters aan je eigen verhaal, je bouwt aan je eigen wereld. Je leert bij, je verwerft techniek en inzichten, je ontwikkelt gevoeligheden. Uit de resultaten van het voorbije jaar hebben we een keuze gemaakt en die voor u gebundeld.

Veel leesplezier!

Bart Meuleman, docent

DE MAANDAGKLAS

AN STICKENS (1STE JAAR)

Lucky Strike (1)

Je zucht een paar keer diep, legt je armen boven je hoofd, rekt je uit. Zonnestralen weerkaatsen in het lichtblauwe water van het zwembad. Het onregelmatige, holle geluid van de windklok uit bamboe breekt de slome stilte. Oh god, wat is het warm. Je neemt een slok limonade, zet het glas op het lage bankje. Je zoekt terug een goede houding. Deze keer liggen je armen naast je lijf, je benen losjes van elkaar. Miranda van de yoga noemt dit de 'lijkhouding'. Nee, dit wordt het niet. Je zet de rug van de stoel wat rechter, duwt je schouders naar achter. Een zucht en je spreekt jezelf in gedachten toe: 'Komaan, geniet, geniet, GENIET!, genieeeeeeeet!' Het koppel uit Engeland wandelt voorbij en je ontwijkt hun blik. Je hebt geen zin in nóg een ellenlang gesprek over Nordic Walking.

De ring aan je halsketting voelt zwaar op je huid. Je sluit je ogen en doet je best om niet te janken. Dat deed je het voorbije jaar trouwens best veel. De ervaring leerde dat je uren kan huilen eens je begint. Volgens Miranda van de yoga wil dit zeggen dat je nood hebt aan de nabijheid van water. Het pakje sigaretten ligt binnen handbereik naast de limonade op het bankje. Alleen al de aanblik ervan heeft iets troostends. Vlug gris je de sigaretten van het bankje. Want je zag net een aap daar links van de bar. Hij knabbelt op een papaya en kijkt af en toe jouw richting uit.

Je schudt twee sigaretten uit het pakje en zet je schrap voor wat volgt. Je longen die branden, de rook die in je ogen prikt. Maar je zet door, zoekt hem weer op in een dagdroom. De Lucky

Strikes in het borstzakje van zijn hemd, dan neemt hij twee sigaretten en schuift er eentje achter zijn linkeroor.

Later die dag bezoek je met de groep een tempel. Terwijl de anderen stuntelen met hun selfiestick dwaal je af en vind je een rustige plek. Er is een altaar en een kleine waterval, bloemenkransen van fel rood en oranje, houten schalen vol fruit. En plots een stel aapjes. Ze rennen heen en weer door het water, tuimelen over elkaar. Onwillekeurig lach je een schaterlach die luid klinkt in de verder lege tempel. Je plukt de sigaret van achter je oor, steekt ze aan met zijn zwarte Zippo. Je probeert een bubbel rond jezelf te denken, eentje met enkel plek voor jou en hem, de aapjes en de kransen. In de verte hoor je gekakel in het Engels, het koppel komt om de hoek gewandeld met de handen op de rug. Ze dragen dezelfde muisgrijze polo. Terwijl ze jouw richting uit kijken, fluisteren ze luid tegen elkaar. De vrouw kijkt je aan met zo'n zuur pruilmondje, de man kijkt eerder onnozel. Ze komen dichterbij. 'Lucky Strike?', vraag je hen.

DIETER ADRIAENSEN (2DE JAAR)

Bemoeienissen! (fragment)

Moet ik nu echt?, ja ik moet, dat is wat de anderen zeggen, je moet, maar ik herhaal, moet ik ook echt? altijd dat moeten, wat zou ik graag zeggen, ik moet niets, helemaal niets, zoals die coureur met die kuultjes in zijn wangen die, denk ik, een paar jaar geleden de overwinning wegschonk aan zijn maat die met hem in dezelfde ploeg reed, de mannen van de televisie en de geschreven pers vonden dat maar niks, dat hij dat deed, of zoiets, toen zei hij, denk ik, met van die grote zwarte ogen, iets in de trant van, ik moet just niks!, en ik denk dat ik dat ook zou moeten zeggen, tegen iedereen, dat ik niets moet, het mag misschien als ik zelf vind dat het moet, dat lijkt me sterker dan altijd te moeten, want ik denk dat ik beter zelf beslis wanneer iets moet, en niet dat een ander dat bepaalt, dan moet ik wel een dikke lijn trekken onder de bemoeienissen van anderen, een vette lijn, dat lijkt me het beste, denk ik, een dikke, zoals die plakkerige zwarte pek tussen de betonplaten op de boerenbaantjes die vertrekken vanuit het dorp, voor de vluchters, die willen verdwijnen in de bossen, eigendom van de koning, waar nonkel Henri boswachter is, met zijn Jeep hele dagen rondrijdt en af en toe wel eens wat lekkers schiet, nooit iets te kort daar, die zegt ook nooit dat ik iets moet, vraagt altijd, ga je mee of zo, nooit van ge moet mee, ik ga graag met hem mee, hij schenkt me mijn jeugd zoals ik

die jeugd echt had gewild, graag denk ik terug aan die dagen met de neven, allebei verdrongen, in die betonnen bakken voor de kweekvis, toen nog niet, toen rausden we met de fiets door het bos, vlakbij het grote witte huis aan de rand van de open plek, in de verte liepen de dames, ook mijn moeder, mijn vader niet, die was ver weg, Irak die keer, denk ik, het kan ook Iran geweest zijn, de dames in hun lichte zomerjurken, geel als de opkomende zon in de morgen, helder lichtblauw of rood als oosterse papaver, tegen de avond werd het windstil, alle geluiden trokken zich terug, geen enkel blad durfde zich te verroeren, de wolken duwden de donkerte dichter naar de aarde, we wachtten, nogal lang, de aanloop naar de drums die neer zouden dalen duurde en duurde, de donder in de verte, we woelden met onze vingers door het droge mulle zand, zwart onder de nagels, telden de seconden, de kilometers, tot, ja tot die stilte werd doorbroken, de wind die aanzette, harder en harder, zwiepende takken, wit licht, zoals die snelle lamp in de disco, door de grijze massa die zich haastte, als een schicht van links naar rechts, ook al moesten we eerder, riepen ze ons, we deden het niet, met drie stonden we sterk en te laat liepen we naar het huis, strontnat de laatste treden naar boven tot veilig onder het afdak, de lange gedekte tafel, weer zuurstof in de lucht, we aten nieuwe aardappelen, half van de schil ontdaan, en lange groene bonen met sjalot en biefstuk, mals en rood gebakken, de hevige regen omsloot het huis en roffelde op het hout van de overkapping, het was in de tijd dat ik nog slapen kon, later die avond, bij grootmoeder thuis, de trap naar boven, de pispot mee, naar de zolderkamer, de oude meubels,

slapen in de bak, hoe langer ik sliep, hoe dieper de zak, met 's morgens de snede van mijn lichaam als het ware uitgehouwen door de beste Romeinse beeldenmakers, zo bestaan ze niet meer denk ik, vakmannen? prutsers tegenwoordig, kijk naar het muurtje aan de straat met de rode baksteen, zakt helemaal weg, ik heb ze maar betaald, ze waren groter en breder dan mij, ik sprak hun taal niet, altijd maar roepen kurva hier, kurva daar, mislukt, het hele muurtje, een hand dwarrelt door de verschillende kleuren, rood, groen, blauw, geel en wit, grijpt de linten van dik plastic en schuift ze opzij, Gust in zijn blauwe stofjas treedt binnen, of ik een knijn wil hebben op het einde van de week, die o slikt hij altijd in als hij het heeft over zijn Vlaamse reuzen die hij al jaren illegaal kweekt in het schuurtje, achteraan in de tuin onder een dak van asbest, ze zijn enorm, soms tot vier katten groot, maar wreed lekker, met spekblokjes, een flesje trappist, ajuin, goed kruiden, als je iets lekkers wil moet je het lang laten nadenken op het vuur, zei Luc me ooit, het is waar weet ik, en Lieneke van de overkant die ik dan telkens trakteer, alleen eten is maar niks en ze likt haar vingers ook altijd na het kluiven van de fijne botjes, en we maken het dan gezellig, en soms mag ik haar onderste rozeke zien, dan wordt het laat, ze denkt dat ik te jong ben voor haar, wat ook wel zo is denk ik, de hele straat weet het, doet alsof ze het niet zien, maar ik weet en zie dat ze het weten, (...)

MARIJE DIJKSMAN (2DE JAAR)

De danwei (deel 1)

Vanaf zijn platte dak bekijkt Zhao Yuxiang de buurt als een stadsduif. Trekvogels reizen de seizoenen achterna en overschaduwden de aarde met hun vleugels, maar hij is tevreden met het morgenlicht en het wijde blauw boven zijn hoofd. De Hemelkeizer kalligrafeert zijn wil in wolken schrift, de geheime taal van de Dao, en kijkt toe hoe de mensen zich ernaar schikken. Zhao tuurt op zijn beurt naar de wolken – hoe ze elkaar bevechten en verzwelgen. Dan spatten ze uiteen en jaagt een stortbui hem naar binnen.

De lucht klaart net op wanneer Yingzi door zijn raam klimt. Het is tien uur en Zhao is aan zijn vijfde rolsigaret begonnen. Hij moppert voor de zoveelste keer iets over aankloppen, zij merkt droog op dat hij geen voordeur heeft en laat zich op zijn bed zakken.

‘Je zou betere sloten op dat raam moeten zetten.’ Ze trekt haar neus op.

‘Allemachtig, wat stinkt het hier.’ Zhao haalt zijn schouders op.

‘Het is niet dat er iets te halen valt. Dat is wel een voordeel van armoede – je hoeft nooit bang te zijn dat iemand iets steelt.’

‘Maar een nieuw bureau zou toch geen luxe zijn.’ Ze knikt naar de tafel voor het raam: ze mist een poot en is aan de vensterbank vastgeschroefd, waardoor het blad flink schuin staat en alles eraf dreigt te schuiven. Spijkers houden een jadeplant op zijn plaats.

‘Ga je mee? Ik heb een nieuwe plek gevonden.’ Ze tikt op de camera om haar nek.

‘Maar het regent.’

‘Niet, het is allang opgeklaard.’

'Vooruit dan maar, via de voordeur – dat er geen ongelukken gebeuren.'

Een moment later vliegt Yingzi de straat op en botst bijna tegen een opgeschoten loopjongen aan.

'Hei zonnebril, kijk uit waar je loopt, filmster!'

Zhao Yuxiang trekt haar naar zich toe en verontschuldigt zich.

De jongen loopt vloekend door.

'Je verongelukt nog eens met die bril.'

'Liever dat dan die eeuwige blikken.'

Hij knikt; hij kent de roddels.

Is ze van Xinjiang? Ze is zeker geen Han-Chinese.

Wie zijn haar ouders, ken je die familie?

Ze lijkt wel prinses Xiangxiang, met die jukbeenderen.

Ik vind het wel mooi, exotisch.

Heb je het weleens met een meid met groene ogen
gedaan?

Westerse mannen betalen er vast grof geld voor.

Chinese mannen ook.

De waarheid is eenvoudiger. Haar overgrootvader trouwt met een vrouw uit Xinjiang. Het huwelijk wordt een schandaal – de familie ligt overhoop. Twee generaties lang hebben de kinderen overwegend Han-trekken, tot de kleine Yingzi wordt geboren. Haar ogen zijn groen, zo fel dat zuiver jade erbij verbleekt. De familie bidt in stilte; iemand trekt met wierook langs alle tempels in de regio. Het mag niet baten: haar ogen blijven groen.

Na jaren van pesterijen knijpt Yingzi op een dag haar ogen dicht en weigert ze nog open te doen. Weken gaan voorbij, het meisje kwijnt weg, tot haar vader op een middag thuiskomt met een zonnebril. Vanaf die dag veinst Yingzi zonneallergie en chronische migraine. Een half jaar later wordt de familie overgeplaatst naar Beijing, waar haar vader werkt als ingenieur. Yingzi ontvlucht haar pesters – sindsdien is ze het meisje met de zonnebril.

De zon glijdt over haar gezicht, even denkt Zhao Yuxiang het

groen van haar ogen op te zien lichten.

'Jij ziet met andere ogen dan wij allemaal, daarom ben je zo'n goede fotograaf.'

Ze zucht. 'Begin je nu weer?'

Ze slaan een zijstraat in.

Het stadsrumoer valt stil.

Voor hen: de poort naar een verlaten danwei.

KOENRAAD SCHWAGTEN (2DE JAAR)

Rode sneeuw

Mongolië, nomadenregio rond het Zwarte Meer.
Vuurvonken onder de theeketel verraden mijn aanwezigheid in deze besneeuwde taiga.

Vanochtend was ik nog op zoek rond mijn tent in de weidse omgeving van de vallei naar Laika, mijn pakpaard. Ik volgde haar hink-stap-sprong-voetsporen in de diepe sneeuw en kwam uit op een hoger gelegen bergplateau. Daar kleurde de sneeuw rood. Hoefijzersporen verdwenen onder vertrappelde sneeuwafdrukken van andere viervoeters. Laika lag op haar zij in de rode sneeuw. De flank opengereten. De doodstrijd in haar doffe ogen. Zij had zich niet kunnen verdedigen tegen deze overmacht.

Mijn hele expeditie naar het Zwarte Meer richting Siberië leek daar te eindigen. Paarden zijn onontbeerlijk, zonder hen

loopt ook mijn leven gevaar.

Er mogen geen slachtoffers meer vallen. Een gerantsoeneerde voorraad voegde ik als extra last toe op de rug van Brutus, mijn rijpaard.

Het moerassig terrein vergt extra inspanning en ook het doorwaden van de rivier kan ik enkel te paard uitvoeren. Aan de rand van de naaldwouden kruisen berensporen, groot en klein, mijn pad.

De avondzon zoekt haar horizon op en Brutus verlangt naar een welverdiende graas-en rustplaats. Grazen en stappen met een volle maag gaan overdag niet samen. De nacht betekent hier etenstijd voor de paarden. Vastbinden aan een boom of enkele struiken biedt hen onvoldoende terrein om zich te goed te doen aan een variatie van grassen en bessen. Ik bind beide voorpoten nu iets vrijer op. Dit laat meer bewegingsvrijheid toe. Stappen en steigeren kan weer.

Het nachtelijk leven kan beginnen. Zelf blijf ik waken. De theepot dampet boven een vuur van droge boomschors. Een tent met een voedselratsoen is als een peperkoekenhuisje voor een beer of een wolf. Ik hang de voorraad op afstand hoog in een boom en baken het terrein af met vlaggetjestouw en enkele lege blikjes. Verder reken ik op het instinct van Brutus, hij zal als eerste het naderend gevaar ruiken en mij alarmeren. Ondertussen ligt mijn zaklamp in aanslag. Af en toe laat ik de lichtstraal om me heen glijden, als een vuurtorenbaken. Brutus bevindt zich op een honderd meter voor mij. Ik volg zijn bewegingen. Het gehuil van een wolvenroedel komt dichterbij.

Mijn adem stukt. Ik richt de stralen naar het geluid. Groene en blauwe ogen naderen.

Groene, blauwe, rode, witte lichtweerspiegelingen in hun ogen leiden richting Brutus. Ik moet deze voorhoede afstoppen! Gewapend met een zaklamp. Gehuil en geblaf. Leven of dood! Onverschrokken stap ik op het gevaar af. Deze slag wil ik winnen zonder rode sneeuw.

INES SCHAEPENDONCK (3DE JAAR)

De blauwe deur*

Helena had altijd al de neiging om te vertrekken. Het grauwe, kille land achter zich laten en de warmte tegemoet gaan. De deur dichttrekken, niet omkijken en gewoon weg zijn. Het was een gevoel dat al vroeg in haar zat. Als kind droomde ze van Afrika, een plek die in haar verbeelding niets dan licht en vrijheid kende. Daar moest het leven één lange vakantie zijn: zon op je huid, een heldere zee waarin je eindeloos kon zwemmen en een lucht zo azuurblauw dat hij pijn deed aan je ogen.

Ze was als kind nooit buiten België geweest. Haar ouders zagen daar het nut niet van in en namen haar liever mee naar parken en musea, keurige uitstappen met vaste uren en een plan. Cultuur was belangrijker dan zand tussen je tenen – een zin die elke zomer opnieuw opdook en waar geen discussie over mogelijk was. Helena had een hekel aan die eindeloze vijvers met eenden, vissen en fonteinen, aan de bankjes waarop je moest stilzitten. De schilderijen vol starende vreemden met dode ogen

joegen haar angst aan en van de moderne beelden begreep ze al helemaal niets. Ze voelde zich opgesloten tussen muren vol betekenis die haar niets zeiden. Ze wilde weg. En wel meteen.

Toen ze eindelijk haar diploma in handen had, voelde het alsof er iets openklapte. Alsof de wereld haar nu wél toeliet. Met het geld van haar studentenjob kocht ze een enkele vlucht naar Marrakech en een veel te dure rugzak, stevig genoeg voor een leven onderweg, zo hoopte ze. Er moest van alles mee: kleren voor warmte en kou, notitieboekjes, spullen waarvan ze dacht dat ze onmisbaar waren. Wat er niet in paste, liet ze achter op zolder, bij haar ouders in België. Alsof ze daarmee ook een deel van haar oude leven achterliet.

De rit van Menara International Airport naar het centrum van de stad verloopt hectisch. De taxichauffeur neemt het niet zo nauw met de regels. Hij zigzagt als een gek tussen de andere gele taxi's en de vele ezelskarren, remt hard en vaak te laat bij elke verkeersdrempel. Hij ontwijkt vakkundig de puinhopen op de wegen. Helena hoopt veilig toe te komen bij Youssef.

Rustig ademend verlegt ze de focus van de chauffeur naar de omgeving. Overal ziet ze geblutste en vuile auto's, kris kras door elkaar. Tussen de toeterende voertuigen trekken vermoeide ezels schamele karren. Ze zijn overladen met manden olijven, tomaten en trossen dadels. Daartussen merkt ze de vuile snoetjes van kleine kinderen. Op de rand achteraan de karren zitten kleurrijk uitgedoste vrouwen, druk gesticulerend en wijzend naar andere mensen die zwaar gepakt, te voet richting de markt trekken. Ze lijken zich niets aan te trekken van de chaos. Zoveel kleuren, geluiden, beweging.

Hoelang de rit duurt weet ze niet. Het gaat veel te snel. Straten volgen elkaar op, wisselen vlot naar pleintjes met spelende kinderen en gaan weer over in brede boulevards met kale dadelpalmen. Er is bijna geen schaduw en de zon brandt genadeloos op de hoofden van de mensen. Het lijkt hen niet te deren. Helena zweet in hun plaats. Ze zoekt in haar rugzak haar zonnebril. Net wanneer ze hem heeft opgegraven remt de taxi af.

Hij zet zich langs de kant en gebaart dat ze moet uitstappen. Het is best druk en ze haast zich naar iets wat op een voetpad lijkt. De chauffeur neemt de veertig dirham gretig aan en wijst naar een blauwe deur. Vervolgens raast hij weg, waarschijnlijk naar een volgende klant.

(*) fragment uit Het pad van zand en ongekende waarheden)

DE WOENSDAGKLAS

HILDE SCHEDEMAN (1STE JAAR)

Zijn laatste rit

“Vervoerbewijzen graag!” riep hij. Hij wist dat hij steeds beleefd moest blijven, maar op sommige dagen had hij het daar moeilijk mee. Vandaag had hij zijn portie wel gehad: een ‘hoodie’ probeerde nog vlug af te stappen, maar struikelde (boete); een vrouw schold hem de huid vol omdat hij haar betrapte (boete); een paar tieners haalden agressief naar hem uit (politie erbij gehaald).

Hij keek rond in de bus: mensen die van hun werk kwamen, abonnees dus, een paar oudjes. Hij was gerustgesteld, dit zou een rustige afsluiting van een woelige dag worden. Twee oudere dames, eentje met blauw sjaaltje, de andere met een rood, zaten te babbelen en leken hem niet gehoord of gezien te

hebben. Of negeerden ze hem?

“Vervoerbewijzen...” zei hij nors. Ze keken hem wat verdoofd aan. Dan antwoordde blauw sjaaltje: “Heel attent van u dat u ons zo jong schat, maar we zijn wel 65+”

Een Hollandse? Dat bracht hem even van zijn stuk, maar hij herpakte zich snel.

“Dames, ik wil nog steeds jullie vervoerbewijs zien,” zei hij geïrriteerd.

“Maar we rijden toch gratis vanaf 65?” Rood sjaaltje sprak gewoon Vlaams.

Hij voelde nu echt woede opkomen. Op andere dagen zou hij anders kunnen gereageerd hebben, dat voelde hij, maar niet vandaag, niet nu.

“Nee mevrouw, dat is jaren geleden al veranderd. Je kan wel reizen aan verminderd tarief, maar dat moet je dan wel vooraf aanvragen. Jullie hebben dus geen geldig ticket.”

De dames knikten gedwee.

“Dan moet ik jullie een boete geven. Ofwel betalen jullie die onmiddellijk, ofwel stappen jullie bij de volgend halte af.”

Hij hoopte het laatste. Ze verdienden gestraft te worden! De dames hadden niet genoeg geld bij.

“Weet je, we zijn naar het pretpark geweest vandaag. We hebben in de wildwaterbaan gezeten: van die bootjes waarin je lekker nat wordt!” begon blauw sjaaltje.

“En dan wilden we een hapje eten, maar kwamen in de verkeerde rij terecht.”

“De rij voor een vreselijke achtbaan, zo eentje die overkop gaat.”

“Vele keren overkop! O wacht we hebben een foto...”
Maar dat laatste hoorde hij niet meer. Ziedend was hij. Wat een gebazel, ze probeerden er gewoon onderuit te komen. Profiteurs! De bus stopte aan een halte.

“Afstappen dames!” riep hij luider dan nodig. Stuntelig kwamen ze overeind, eentje liep met een stok. Ha, moeilijk te been ook nog, ik hoop dat je nog ver van huis bent, bedacht hij met een duivels genoegen. Net voor de deuren van de bus sloten hoorde hij nog:

“Zullen we dan maar de volgende nemen?”

MIEKE TILBORGHS (1STE JAAR)

Natuurlijk weet ik dat het slecht met mij gaat. Ik weet dat het niet normaal is dat ik zo hard hoest dat ik bang ben om longweefsel op mijn zakdoek terug te vinden. Ik zie de bezorgde blikken van de artsen en mijn echtgenoot wel. Wanneer mijn vader zich aardiger begint te gedragen tegenover mij tijdens zijn bezoeken, weet ik dat het ernstig is. Ik mis zijn norse en stuurse blikken. Ik droom veel. Over normale zaken, zoals diners met Guillaume. Maar ook absurde zaken. Dromen waarin ik mijn vader ben en kijk naar mezelf aan de piano. Wanneer ik uit mijn lichaam treed om op mezelf neer te kijken, denk ik dat ik droom. Ik zie er slecht uit. Bleek, klein en zwak als een vogeltje dat uit een nest is gevallen. De kamer is gevuld met een zware en zoete geur. Het komt van het oliesel dat over mijn voorhoofd is gesmeerd. Guillaume, mijn ouders, mijn zus en een priester omringen mijn

bed als een zwerm kauwen. Ze kijken plechtig. Mijn zus weent. Ik wil haar tranen opdrogen, haar vertellen dat ik snel weer beter zal worden. Ik wil haar ook berispen. Weet ze dan niet dat het ongeluk brengt om voor mij te rouwen, terwijl ik nog leef? Voor ik kan beslissen wat ik zal doen, voel ik iets aan mij trekken. Ik probeer me vast te klampen aan het lichaam dat op het bed ligt, maar mijn handen gaan er recht doorheen. Als een blaadje in de greep van een opwaartse luchtstroom, glijd ik door het dak, de donzige wolken en de hemelsferen tot ik ver verwijderd ben van de aarde. Het is zo donker hier. Ademen gaat moeilijk tot ik beseft dat ik niet meer moet ademen. Ik bid. Tot Onze Vader die in de hemelen zij. Tot Maria, gezegend boven alle vrouwen. Wanneer ik iets of iemand aan mij voel trekken, weet ik dat mijn gebeden verhoord zijn. Als een komeet val ik terug naar beneden. Wat een duizelingwekkende, vreugdevolle val langs de hemelsferen terug naar het aardse, het stoffelijke. Is dit hoe de morgenster zich voelde toen zij uit de hemel viel? Ik lach wanneer ik een vogel zie voorbijvliegen. Een houtduif. Ik probeer zijn gefladder na te bootsen, maar krijg de kunst niet te pakken. Ik blijf vallen. Met een harde klap kom ik terug neer op aarde. Wanneer ik mijn ogen opendoe, is hij daar. Mijn vader. Wat ben ik gelukkig hem weer te zien. Achter mijn vader staat een kleine hofhouding op mij te wachten: mijn moeder, mijn zus, mijn oude kindermeisje Nel. Ze zijn allemaal ouder geworden. Mijn vader heeft grijze haren rond zijn slapen. Mijn moeder, die altijd lachte, heeft zorgrimpels in haar voorhoofd. Mijn zus ziet er moe uit, leeggezogen. Ik herken in haar nog amper het duivelskind dat onze vader in de kelder had opgesloten vanwege een ruzie. Nel staat voorovergebogen alsof de lasten van de wereld haar eindelijk hebben neer gekregen. Guillaume is er niet. Mijn familie heeft hem vast niet uitgenodigd voor deze bizarre bijeenkomst. Ze hebben hem nooit gemogen. Of misschien had mijn vader gelijk en is hij alleen met mij getrouwd om toegang te krijgen tot ons fortuin en is hij daarom niet hier. Mijn zus gebaart dat Nel dichterbij moet komen en dan pas zie ik dat Nel een kind vast heeft. Zeg eens dag tegen tante Anna, zegt mijn zus tegen het kind. Het kind wendt zijn

gezicht van mij af, verbergt zich in de zwarte japon van Nel. Mijn zus lacht schaapachtig naar mij. Hij is gewoon schuchter, zegt ze. De vorige keer dat ik haar had gezien was ze niet eens zwanger geweest. Ik besluit dat ik het een lelijk kind vind. Net een kleine kobold. Er is iets ernstigs mis met mij dat ik zo over de dingen denk. Als de priester het had gehoord, had hij mij vast opgedragen om vijf weesgegroetjes en een Onze Vader op te zeggen en dan zou het misschien terug beter met mij gaan, maar hij is hier niet. Ik probeer iets te zeggen. Het soort ding dat je hoort te zeggen op zulke momenten. Wat een schone jongen. Het enige dat uit mijn keel komt is een klikgeluid. Het komt nog wel goed, verzekert mijn vader mij en ik weet dat hij liegt.

PHILIPPE DESMET (2DE JAAR)

Chrysostomos

Was jij nu echt de enige die het allemaal wat overdreven vond? Schoolbanken schrapen over de vloer. Je klasgenoten sleuren banken aan alsof de Hunnen elk moment door de deur zullen breken. Bedremmeld schuifel je wat stoelen heen en weer. Echt bijdragen tot de barricade doe je niet. Bovenop het staketsel staat Brandon. Gespreide benen, borst vooruit. Een kapitein aan dek van een piratenschip.

‘Niemand komt hier voorbij!’ vuurt hij zijn matrozen aan. Gelach. Gejoel dat op je borstkas inbeukt.

De laatste honderd dagen vieren is een voorrecht van de laatstejaars, maar Brandon heeft beslist dat jouw klas dit jaar ook al eens deelneemt aan Chrysostomos. Na de ochtendpauze volgt Operatie Buitensluit. Geen enkele leraar komt er nog in. Wat een dom plan, maar je zegt niets meer. Gisteren had je nog voorgesteld om het ludieker aan te pakken. Iets met verkleeden of zo. Brandon wuifde je idee weg met een slap handje.

‘Gay!’

Het woord bleef even hangen, als stof dat niet meteen neerdwarrelt.

Je hebt veel redenen om een hekel aan hem te hebben. Alles aan hem is cool. Zijn naam alleen al: Brandon. Jij heet Sebastiaan. En alsof dat nog niet erg genoeg was, maakten je ouders er enkele maanden na je geboorte ook nog eens Seppe van. Twee namen, geen van beide stoer.

Brandon zwiept de goudblonde bles op zijn voorhoofd achteloos naar achteren. Op jouw hoofd staat een vogelnestje van stugge takjes waar geen kam tegenop kan. Wanneer Brandons mama je vraagt om bijles te geven, want van die Engelse tijden snapt hij helemaal niks, bied je gelukkig aan om aan huis te komen. Jouw kamer telt een bed, een kast, een bureau en dan is er nog net voldoende vloeroppervlakte vrij voor één stoel en een papiermandje. In Brandons kamer kijk je je ogen uit. Die beslaat de volledige zolder en is ingericht als een scheepskajuit, met overal houtwerk, stormlampen en een koperen scheepsbel.

Door het zolderraam zie je het zwembad glinsteren.

Brandons vader schrijft thrillers. Blijkbaar kan je rijk worden met boeken schrijven. Het idee nestelt zich ergens diep in je borst. Hoopvol. Jij wil later jouw kinderen ook zo'n jeugd bieden. Bovendien kan je als schrijver een cool pseudoniem kiezen.

Op het voetbalveld is Brandon spits bij FC Antwerp. Under Sixteen. Hij bezorgt zijn ploeg geregeld een overwinning. Tijdens Lichamelijke Opvoeding kies jij samen met Ronny altijd voor de positie verdediger. Jij haat lopen en Ronny heeft astma.

Elly is het leukste meisje van de klas. Iedereen is verliefd op haar. Jij ook. Maar je hebt het nog nooit aan iemand opgebiecht. Zeker niet aan haar. Ze heeft een fanclub opgericht waarmee ze Brandon bij elke match vurig toejuicht. De kans dat Elly jou komt aanmoedigen met pompons wanneer je 's nachts aan een sonnet sleutelt, is klein. Het enige meisje waarmee jij een klik hebt, is Vera. Zij leest Neruda en Woolf. Maar in vergelijking met Elly is Vera een lelijk eendje en ze ruikt niet altijd even fris. Zou ze je het vandaag nog altijd kwalijk nemen dat je geen dialoog met haar wilde schrijven voor Nederlands?

Dan zie je meneer Cormans de speelplaats oversteken. Je voelt meteen hoe je rechter gaat staan. Een leraar zoals meneer Cormans wil jij ook worden. Friends, Romans, countrymen, lend me your ears... Zoals hij Shakespeare citeert, uit het hoofd, alsof hij de woorden zelf geschreven heeft. Wow! Of hoe hij vertelde over The Great Fire van 1666, uit het dagboek van Samuel Pepys... He was a recorder of his time, voegde

meneer Cormans eraan toe. Dat wil jij ook zijn. A recorder of your time. Zodat over vierhonderd jaar jouw fragmenten nog altijd worden gelezen in de klas.

Meneer Cormans staat voor de deur. Hij probeert ze te open te wrikken. Ze geeft niet mee. Hij kijkt door het raam. Zijn blik kruist de jouwe. Ik heb hier echt niks mee te maken, probeer je wanhopig in je wederblik te leggen.

Meneer Cormans zet zijn schouder tegen de deur. De barricade beweegt. Brandon en de anderen duwen terug. Het hout kraakt. Dan weerklinkt een schreeuw die door merg en been gaat. Meneer Cormans hand zit geplet tussen deur en bank. De uitgelaten sfeer knapt als een ballon waarin met een naald werd geprikt. Banken worden weggetrokken. Stoelen vallen om. De onderdirecteur komt aangesneld.

Operatie Buitensluit is voorbij. Op woensdag zit je samen met je klasgenoten in de strafstudie. Om beurten moet je naar het kantoor van de directeur. Meneer Cormans zit daar ook. Zijn hand ligt in zijn schoot. Gekneusd. Niet gebroken.

Gelukkig. Hij kijkt je streng aan.

‘Van een patser als Brandon had ik niets anders verwacht,’ zegt hij, ‘maar van jou...’ Hij schudt zijn hoofd.

‘Ik ben diep teleurgesteld.’ Op de speelplaats sta je in een hoek te sterven van schuld en schaamte. Er is maar één manier om dit goed te maken. Schrijver worden. Op een dag zal meneer Cormans het nieuws opzetten, opkijken en trots zeggen:

‘Aan die jongen heb ik nog lesgegeven.’ Een zachte tik op je schouder. Je schrikt op uit je dromerijen.

‘It’s your turn, Mister Brandon’, zegt de regieassistente. Op de achtergrond hoor je de presentator van de talkshow zeggen hoe vereerd hij wel is om de eerste Belgische winnaar van de International Booker Prize te mogen verwelkomen. Met het meesterwerk: A recorder of his time.

SOFIE MÜSING (2DE JAAR)

De Pythia tegen Hercules:

Een held, jij? Jij bent niet beter
dan een ordinaire paardendief.
Een gastheer die zijn gast vermoordt
om wat magere merries.

Die arme Iphtos!
Onschuldig en onwetend
schoof hij bij jou aan.

Zo zondigen
tegen de gastvrijheid!

Jij had mij toch niet nodig
om te weten dat zelfs
een zogenaamde held
daar doodziek van wordt?
Zoon van Zeus of niet.

Nee, jij hoefde geen orakel
om jouw lot,
jouw verdiende loon te kennen.
Wat een domme, tergende vragen!

En dan de boel hier kort en klein slaan
en met mijn driepikkel aan de haal gaan.
Alsof jij iemand zou vinden
die daarop kon plaatsnemen?
Wat een hoogmoed!

Jij maakte het zo bont
dat Apollo zelf moest ingrijpen
om de schade
te herstellen.

Welaan!
Werken zal jij, Hercules!
En lang en zwervend
boete doen.

Naar: Apollodorus 2.6.2/Homerus Odysseus 21-23-30

KARIN SPAEPEN (2DE JAAR)

Mijmeringen

En ik zie mezelf staan kijken naar de doos bedrukt met hulsttakjes, rode besjes en witte bloemetjes, een roze strik vastgemaakt op het deksel.

En ik zie mezelf nietsvermoedend de doos open maken.

En ik zie een schattige Kerstsok waarop Juli 2026 gedrukt staat, twee tutjes met de namen Bonnie en Bompie op. In de sok een echo van een ongeborn baby. De rode sok behaaglijk liggend in de doos op licht beige fijne papiersnippers.

En ik begrijp onmiddellijk wat dit cadeau betekent. Mijn zoon wordt vader! En ik zie mezelf wenen van ontroering terwijl ik hem om de hals vlieg en hem proficiat wens, 'sorry' stamelend voor mijn tranen, maar erbij zeggend dat het van blijdschap is.

En ik zie mezelf ook zijn vriendin vastpakken en haar proficiat wensen.

En ik zie mezelf weer naar de doos gaan, het ongezien mooiste cadeau dat ik ooit met Kerst kreeg.

En ik zie mezelf staan kijken naar mijn zoon die ons zo fier als een gieter, met dit cadeau, vertelt dat hij papa wordt.

En ik zie mezelf staan, nog niet bekomend van het nieuws dat mijn wereld plots zo onverwacht mooier maakte, kijken naar het filmpje van de allereerste echo.

En ik zie mezelf ontroerd luisteren naar hun verhaal dat tot in detail verteld wordt.

En ik zie mezelf knikken en lachen en telkens weer effe in de doos kijken.

En ik zie mezelf glunderen als ze vragen of we het nog zien zitten om één dagje per week een extra kleinkind op te vangen.

En ik zie mezelf genieten van hun geluk de hele avond lang

En ik zie ons kleinkind in mijn armen, amper een dag oud. Het is de mooiste baby op aarde. Hij zegt 'dag' tegen mij. Zijn blauwe oogjes kijken me met grote verwondering aan. Hij knijpt in mijn vinger en lacht me toe.

En ik zie hem een halfjaar later, voor de eerste keer op logies bij de Bonnie, in de buggy op wandel naar de schapen.

En ik zie hem zitten in zijn kinderstoeltje, met een besmeurd slabbetje van de fruitpap.

En ik zie een blond kindje met één tandje, lachend naar de camera, klaar om van zijn eerste verjaardagstaart - een smashcake - te snoepen met héél de familie rond hem.

En ik zie mijn zoon en schoondochter groeien in het ouderschap.

En ik zie dat het goed is.

BRUNO SWINNEN (2DE JAAR)

Tienke

Het is alsof ze uitmunt in onzichtbaarheid. Ze vermijdt wereldschokkende uitspraken en glorieert in het gelijkmatige. Het eerste wat ze doet is zwijgen en wegstijgen. Ze denkt na en overweegt, alsof ze zonder het uit te spreken zegt:

'Mm, ja, je hebt een punt, dat moet ik eens laten bezinken!'

De omgeving van Tienke ervaart haar houding vaak alsof ze niet geïnteresseerd is, alsof ze boven alles staat en ze niet geraakt wordt door het gewoel rondom. Het omgekeerde is waar. Ze is juist wel en heel erg geïnteresseerd. Toch omschrijven de meesten haar als saai, passief, altijd te laat, de feiten achteloos, onverschillig en vooral wereldvreemd. Met ingehouden ergernis hoor je hen zeggen:

'Wat is het nu? Ga je het nu doen of niet? Hallo! Aandacht!'

Ongenaakbaar lijkt ze, als een niet te bereiken eiland, en toch is ze niet onopvallend. Een bescheiden postuur, lange weelderige haren tot op de schouders, diepliggende en heldere ogen die een sprekend karakter laten zien. De bewegingen van haar lichaam zijn sierlijk, eerder traag en bewust, overwogen bijna en toch niet aarzelend. Ze heeft wel iets, al mag ze wat losser in haar lichaam zitten. In combinatie met haar stijl en charme, zou je zelfs kunnen spreken van enig sexappeal.

Tienke werkt als archivaris in het archief van het voormalig klooster Sint Aldegonde aan de Singel. De bezigheden van de medewerkers in het archief doen af en toe denken aan de TV-reeks 'het Buro': de werkvergaderingen met steeds terugkerende agendapunten, het verplicht samen koffiedrinken, de uitwisseling van de vakantie verhalen, het geroddel over relaties en huwelijken, en de te pas en te onpas opduikende hoofdarchivaris met zijn stokpaardjes. Tienke is graag alleen. Zij heeft de bijnamen

Kneutje, de Heremiet en het Frigide Droogrekje, zo ontdekt ze als ze een mail onder ogen krijgt die duidelijk niet voor haar bestemd is.

Tienke is niet enkel graag alleen, ze koestert ook een groot verlangen ergens bij te horen, op te gaan in een groter geheel, zoals de schapen in de kudde die zij vanuit haar werkkamer ziet grazen op de dijk bij het klooster. Er is één schaap waarin ze zichzelf herkent. Het draalt achter de kudde. De andere schapen maken geen ruimte en ze heeft het lef niet zich naar voren te dringen. Tienke voelt met haar mee en geeft het schaap een naam: Tienieke.

Voor haar collega's verzint ze dat ze een relatie heeft met Jempi, de bewoner van de andere helft van haar gesplitste woonhuis, tot zij ontdekt dat Jempi een geheim met zich meedraagt, waarvan ze voelt dat het beter een geheim blijft. Als er schimmel wordt geconstateerd in een tijdschrift, wordt aan alle archiefmedewerkers gevraagd een vrijwilliger mee te nemen voor een 'ontschimmeldag'. Tienke neemt Jempi mee. Hiermee bewijst ze niet alleen voor haar collega's, maar ook voor zichzelf, dat ze goed alleen kan zijn, en dat ze ook goed een vriend kan hebben. Tegelijk is ze wat blij dat hij niet komt opdagen met gelakte nagels en de genderfluïde sjaal rond zijn hals.

Tienke laat haar praatzieke en volgens zichzelf 'spiritueel begaafde' collega Machteld, specialist in aura's, chakra's, handlezen en parallelle universa, een verklaring verzinnen voor haar zogezegd verzonnen relatie: het is een visualisatie van een dieper verlangen.

Tienke slaakt een zucht van opluchting wanneer alles goed verloopt. Ze heeft het min of meer onder controle, en ze komt enigszins tegemoet aan de wensen van de collega's. Al is er altijd het risico dat ze het kwijspeelt en een uitbarsting onvermijdelijk is. Zo brengt ze op een dag een zitbal mee, op aanraden van haar osteopaat en positief afgetoetst met Machteld, ten behoeve van de buik- en bilspieren en ter verlichting van de lage rugklachten. De grapjes over het wippen op en neer, de duimspijkers die ongewild rondslingeren, maken dat ze de zitbal in stilte af voert

en zich terugtrekt in haar eigen bubbel.

Niet alleen vanuit de kant van de geërgerde collega's slikt zij de golf van negativiteit die over haar heen komt. Ook voor zichzelf kan ze niets nog goed doen. Het voelt dat er een pijnlijke leegte in haar wordt geslagen, een afgrond van oud verdriet. Dan ontwaakt er iets in haar lichaam, alsof ze onderhuids voelt dat er een vluchtroute wordt aangeboden en ze raakt vervuld van een verfijnd gevoel, ze komt in een roes, een melancholie die een verlangen wekt naar een andere wereld.

Ze ziet zichzelf dan helemaal herleven in het Berlijn van de jaren '20: een samenleving in verval, waar het feest ondanks alles voortduurt. Ze wordt meegenomen door films uit die tijd, zoals *Villa des Roses* en *Tales of the city*, die zich respectievelijk afspelen in een pension in Parijs en een huis met huurkamers in San Francisco. Daar komt een gamma van bijzondere personages samen.

Ze fantaseert over zichzelf als een wat extravagante dame: een kruising tussen kotbazin en surrogaatmoeder. Een rondborstige vrouw die zich makkelijk laat imponeren door haar logés en misleiden door uiterlijkheden en mooie praatjes. Ze tolereert prostitutie onder haar dak. Ze stemt er voor de communisten, in een straat met vervallen protserige huizen, met afbladderend behang in de huiskamer en een groezelig, donker interieur met oude kots- en andere vlekken op het tapijt. Onder een lichte pijn droomt ze weg: 'Ik ben een fototoestel waarvan de sluiters openstaat, volkomen passief, ik leg vast, en denk niet.' Zie ze daar zitten, uitdagend met één been op een barkruk, zwarte lingerie, zwarte laarzen met hoge hakken en een bolhoed. Haar knalrode, getuite lippen, nemen uitdagend het sigarettenpijpje in de mond. Zuinig inhaleert ze de rook terwijl de charleston en de foxtrot de duffe ruimte vullen. Als geen ander snuift Tienke de sfeer van luxe en uitgelaten vrijheid. Ze waant zich in de film 'De ondraaglijke lichtheid van het bestaan'. Alsof ze straks de nachttrein neemt voor dat ene ultieme amoureuze avontuurtje.

Het meisje met de zonnebril & andere verhalen

Met bijdragen van An Stickens, Dieter Adriaensen, Marije Dijkman, Koenraad Schwagten, Ines SChaependonck, Hilde Scheldeman, Mieke Tilborghs, Philippe Desmet, Sofie Müsing, Karin Spaepen en Bruno Swinnen o.l.v. Bart Meuleman

*Helemaal aan het Schrijven geslagen?
Misschien is de opleiding Schrijven aan de
Podiumacademie Lier dan wel iets voor
jou. Ontdek ons uitgebreide aanbod op
de website of informeer bij schrijven@
podiumacademielier.be*

www.podiumacademielier.be